

EEN

Twee jaar met de auto door
27 Afrikaanse landen

ONMOGELIJK AVONTUUR

Pim Franssen

EEN Twee jaar met de auto door
27 Afrikaanse landen

ONMOGELIJK AVONTUUR

Pim Franssen

KOSM • S

Kosmos Uitgevers, Utrecht/Antwerpen

Inhoud

Voorwoord – In your face 9

Verwachting

- 1 Onvervuld verlangen 13
- 2 Leven in de diepte 23
- 3 Tijd om te gaan 31
- 4 Afscheid 39
- 5 Vals alarm 45
- 6 Gedeeld geluk is dubbel geluk 53

Verwondering

- 7 Waka waka on the road 67
- 8 Tsjoe pia en de buik van de walvis 79
- 9 Mount Kenya en het echte avontuur 99
- 10 Janus in mzungu paradise en de bron van de Nijl 109
- 11 De Ideale geliefde en de paradox van de filosoof 125
- 12 De slavenroute en het verlies van de godin 137
- 13 Het Sterrenmeer en de Europese mal 147
- 14 Zondagskind 161
- 15 Keerpunt 171

Verwerking

- 16 Het is hier geen Afrika (of misschien toch?) 187
- 17 Het Mirakel van Buea 205
- 18 De leegte, de leegte 235
- 19 Avonturen bestaan niet 251
- 20 Verdwijnen om terug te kunnen komen 269

Bronnen 287

Voorwoord - In your face

Afrika is in your face. Rauw, direct. Het stelt vragen aan je, dwingt je je tot haar te verhouden en daarmee ook om je tot jezelf te verhouden. Afrika confronteert je op elke straathoek met wie je bent en waar je vandaan komt. De verschillen in welvaart, gezondheid, huidskleur, cultuur, natuur en infrastructuur liggen onmiddellijk aan de oppervlakte, dringen zich aan je op. Je kunt niet als witte man door Afrika rijden en je niet afvragen waarom sommige dingen zijn zoals ze zijn. Mij lukte dat in ieder geval niet.

Aanvankelijk ging ik er heel naïef in: ik wilde 'gewoon' een avontuur beleven, over de savanne door de wildernis crossen, op plekken komen waar nog niemand geweest was. Laten gebeuren wat gebeurde. Me niet via een risicoloze baan het pensioen in laten sukkelen. Ik moest aan het eind van mijn leven wel iets te vertellen hebben. En natuurlijk had ik de associaties die iedereen in 'het Westen' bij Afrika heeft: armoede, oorlog, ziekte, honger, vluchtelingen. Ellende. En: eindeloze vlaktes met wilde dieren. Verder kwam ik niet en dat was ook niet nodig, want ik ging erheen en zou het me allemaal laten overkomen. En dat is wat ik gedaan heb: me bewust naïef onderdompelen in het avontuur dat ik voor mezelf had bedacht.

Maar gaandeweg verloor ik mijn naïviteit. Ik zag allerlei vreemde dingen voorbijkomen, verzeilde in merkwaardige situaties, kwam in contact met bijzondere mensen. Was dat in eerste instantie alleen nog 'gewoon' bijzonder, naarmate ik langer onderweg was begon ik steeds meer na te denken. Over de verhouding tussen mijzelf en de lokale bevolking, over de rol van het westen in de Afrikaanse geschiedenis, over mijn eigen geschiede-

nis, mijn eigen cultuur, mijn eigen gewoonten en mijn eigen vooroordelen. Hoe was dit allemaal zo ontstaan? En wat was er aan te doen? Was er iets aan te doen? Wat deed ik daar überhaupt eigenlijk? Waar was ik naar op zoek?

Al tijdens mijn reis begon ik te lezen. Over ontdekkingsreizigers, boeken van moderne reizigers, over ontwikkelingshulp, over de geschiedenis van het continent. Thuisgekomen verbond ik mijn ervaringen met wat ik gelezen had en diepte dat verder uit aan de hand van een aantal filosofische theorieën. En zo ontstond het boek dat er nu ligt: een reisverslag dat begint als het waarmaken van een jongensdroom en dat langzaam steeds meer betekenis probeert te geven aan de ervaringen van een witte man in een Land Cruiser in Afrika.

Mount Kenya en het echte avontuur

Voor de tocht naar de top van Mount Kenya stond in principe vijf dagen. *Lonely Planet* adviseerde er vanwege het hoogteverschil zeven voor uit te trekken. Maar om geld te besparen wilde ik het in vier dagen doen. Ik kon het eerste stuk met de auto doen, zeiden ze. Met die van mij wel, zeiden ze. Ik vroeg nog hoe de weg was. Met een Land Cruiser? Geen probleem, zeiden ze.

De gids die ik oppikte in het dorp zei zijn naam, die ik niet verstond, maar ik mocht hem Loi noemen – achteraf pas bedacht ik dat hij de r niet kon uitspreken, iets waar meer Kenianen last van hebben, en hij dus waarschijnlijk Roy bedoelde. Achterin zat de drager, Nicholas – al wist ik ook dat niet zeker –, tussen vijf plastic zakken met boodschappen en kookspullen die ons leven moesten redden, een doosje met eieren en een jerrycan met kerosine. Drie uurtjes slechts was het naar het einde van de weg, daar waar het looppad begon en we de eerste nacht zouden doorbrengen.

‘Aan de eerste vijf kilometer weg zijn ze net bezig geweest,’ stelde Loi mij gerust.

‘Dan zijn ze het dorp zelf toch vergeten,’ constateerde ik, terwijl ik de talloze gaten in de weg probeerde te ontwijken en mijn hoofd stootte tegen het dak toen ik per ongeluk toch zo’n kuil in reed. Achterin klotsten Nicholas en zijn boodschappen door de ruimte. Ik dacht aan de eieren.

Halverwege de klus waren de wegwerkers ermee opgehouden, zo leek het. Een bulldozer stond roerloos aan de kant en dat wat een weg moest worden was een vers omgeploegde rivier van

zandkluiten, waar je tot je enkels in zou wegzakken, mocht je op het idee komen om uit te stappen.

‘De weg is nog niet echt af, hè?’ wierp ik subtiel op.

Loi grinnikte. ‘Dit is Afrika, *bwana*.’

Hoofdschuddend gaf ik extra gas om de Land Cruiser erdoorheen te loodsen.

Een halfuur later, inmiddels omringd door dik en vochtig regenwoud, veranderde het zand in modder. Op een kleine heuvel bleef de Land Cruiser steken. Vier slippende banden groeven zich in. Achteruit en nog eens proberen, met iets meer vaart. Geen effect.

‘We zitten vast,’ constateerde ik nogal overbodig.

‘Heb je een *panga*?’ vroeg Loi.

‘Een watte?’

‘Een *panga*.’ Hij maakte een hakbeweging met zijn hand.

‘Je bedoelt een machete?’

Loi knikte.

Inderdaad had ik sinds het Baringomeer een heuse machete in de auto. Ik zag hem liggen in een winkeltje en vond het wel een gaaf ding om mee te nemen als souvenir. Als souvenir. Niet om daadwerkelijk te gebruiken.

‘Geef maar,’ zei Loi.

Met een rustige trefzekerheid hakten Loi en Nicholas de ongerepte natuur langs de kant van de weg in stukken, propten de bamboetakken onder de wielen en wezen in de richting vanwaar we gekomen waren.

‘Achteruit, en dan nog eens. *Full speed*.’

Full speed is niet zo heel hard in de eerste versnelling *low gear* 4WD, maar als je vol gas geeft klinkt het alsof je de motor over zijn toeren de vernieling in blaast. *So much* voor de stilte van de natuur.

Bij de derde poging, en na nog meer groen om de enkeldiepe moddersporen te dempen, schoot ik erdoorheen en konden we verder.

‘Zo, dat ging lekker,’ grapte ik.

Loi keek stoïcijns voor zich uit. ‘Hier rechts aanhouden,’ zei hij.

Voor ik vertrok had ik een bepaald beeld gehad van hoe mijn reis eruit zou moeten zien. Niet heel concreet, ik wist nauwelijks waar ik aan begon, maar ik wist wel ongeveer wat er zou moeten gebeuren. Er was natuurlijk dat hutje op de hei dat ik zocht, maar de bedoeling was niet dat ik daar na een week of drie relaxt cruisen over de snelweg zou aankomen om vervolgens een jaar de kluisenaar uit te hangen. Nee, ik moest een avontuur beleven. Ik moest uitdagingen tegenkomen, ontberingen doorstaan, moeilijkheden overwinnen. Ik zou nieuwe dingen ontdekken, komen op plaatsen waar nog nooit iemand geweest was, bijzondere mensen ontmoeten die mij iets zouden leren.

Mijn voorbeeld waren de ontdekkingsreizigers uit de vijftiende en zestiende eeuw, Livingstone en Stanley die door Afrika trokken in de negentiende eeuw, Amundsen, Scott en Shackleton die begin twintigste eeuw naar de Zuidpool gingen. Dát waren avonturiers, ruige mannen die er niet voor terugschrokken hun leven in de waagschaal te stellen om hun nieuwsgierigheid naar de wereld achter de horizon te bevredigen.

Ik was bezig in *Into Africa* van Martin Dugard, een vertelling over Livingstones zoektocht naar de bron van de Nijl en de missie van Henry Morton Stanley om hem vijf jaar na vertrek op te sporen. Livingstone reisde alleen. Hij maakte gebruik van lokale dragers om zijn spullen te vervoeren, maar tijdens zijn expeditie was hij de enige witte. Hoewel hij vrouw en kinderen had, was hij jaren achtereen weg; zijn missie was belangrijker dan zijn gezin en sociale leven. Zijn zoektocht naar de bron van de Nijl leidde hem steeds verder de wildernis in en langzaam verloor hij elk contact met de westerse beschaving. Meerdere malen ging men ervan uit dat hij dood was.

Zoiets had ik ook in gedachten.

Tien minuten nadat ik mij de eerste keer had vastgereden stond ik weer stil. De weg liep omhoog, zoals steeds, we gingen immers een berg op, en het zand was niet helemaal droog, maar

het zag er bepaald niet uit alsof hier de vierwielaandrijving nodig was. Ik zette de Land Cruiser een beetje terug, probeerde het opnieuw. Onder het bovenste laagje zand bleek een dikke zui-gende smurrie te zitten. Ik gleeed naar de zijkant, tegen de zand-wand aan die was ontstaan door het uitgraven van de route door het bos. De Land Cruiser spinde nijdig, maar er zat geen bewe-ging meer in.

‘Panga?’ vroeg ik.

Loi knikte.

Opnieuw kapten de Kenianen het halve regenwoud om de auto grip te geven, groeven met de panga de modder weg, duw-den terwijl ik gas gaf. Het ging niet voor- en niet achteruit.

Ik haalde mijn zandplaten tevoorschijn. Ze gingen onder de wielen, linksvoor en rechtsachter, daarna links- en rechtsachter, links- en rechtsvoor – niks hielp. De wielen bleven spinnen.

Ik haalde de auto overhoop om mijn *hi-jack* boven water te krijgen. Gezamenlijk krikten we de achterkant van de auto omhoog, stopten de andere helft van het regenwoud onder de wie-len. Het baatte niet.

Inmiddels stonden we twee uur te zwoegen en leken ook Loi en Nicholas langzaam wanhopig te worden. Met de handen in de zij aanschouwden ze de situatie. Ik had nog één kaart die ik kon spelen.

‘Ik heb ook een sleeplint. Als we dat aan de ene kant om een boom binden en aan de andere kant, met de *hi-jack* ertussen, aan de auto vastmaken kunnen we lieren.’

Ze keken niet alsof ze begrepen wat ik bedoelde. Toch diepte ik het sleeplint, twee boomlinten en vier sleepogen op uit de krochten van de auto. Zag mijn Land Cruiser aan de buitenkant al bruin van de modderspetters, binnen werd de zaak inmiddels ook nat en smerig. We vonden een geschikte boom en lierden ons een ongeluk. Het werkte niet.

Nog eens opkrikken, nog eens kappen, weer de zandplaten eronder, graven, opnieuw gas geven, opnieuw duwen. Ik keek op mijn horloge. Vier uur. Over drie uur zou het pikkedonker zijn en

volgens de meest optimistische schatting was het nog twee uur tot aan onze bestemming. Als we tenminste niet nog eens vast kwamen te zitten.

Er stopte een brommertje. Twee mannen schoten ons te hulp, gaven advies, duwden mee. Misschien was dit net het zetje dat we nodig hadden, want na nog een halfuur ploeteren ploegde de auto zich het gat uit.

Of dit normaal was, vroeg ik Loi.

'Soms komen we pas om tien uur aan bij het kamp,' zei hij. 'Of overnachten we langs de kant van de weg.'

Ik deed net of ik dat niet gehoord had en gaf gas.

Om half zes ging ik een bocht om en reed op een bergop lopende goot af met sporen die kniediep wegzakten in de modder.

'Full speed!' gilte Loi.

Mijn rechterbeen schoot naar voren alsof ik een krampaanval kreeg, de Land Cruiser krijste als een speenvarken op weg naar de slacht. We bonkten over de bulten, vlogen letterlijk alle kanten op door de cabine, kantelden bijna naar links, kregen dan toch weer een klap en hielden over naar rechts.

We kwamen tot halverwege. Toen viel de neus van de auto ineens naar beneden, hoorde ik een knal en stonden we plotse-ling stil. Nog steeds gaf ik gas, de motor gierde, de wielen draai- den, maar we gingen niet meer vooruit. Was ik alleen geweest, dan was dit het moment geweest om in paniek te raken.

Loi stapte uit, liep naar achteren, kwam terug met mijn bush- douche – een jerrycan met water en een slang die ik op het dak had staan zodat ik in principe overal kon douchen. De knal was een spanband die geknapt was waardoor het ding van het dak was geslingerd.

Weer ging er een flinke portie regenwoud aan, en stukje bij beetje kwamen we verder. Het werd nu snel donker. Toen ik uit- eindelijk boven aan de goot stond en we het ergste gehad leken te hebben, was het zeven uur. Ik zag geen hand voor ogen, maar we moesten verder.

Om half acht kreeg ik bijna een hartaanval. Loi schreeuwde

en ik was er zo aan gewend dat hij 'full speed' riep dat ik de auto automatisch op zijn staart trapte. Maar hij riep iets anders, hij riep 'elephants!'- en pas toen dat tot me doordrong zag ik ze. Drie meter voor een slurf tussen flapperende oren stond ik stil. Het beest kwam dreigend onze kant op, een jong achter zich verscholen. Ik hapte naar adem. Loi bleef rustig, knipperde met mijn zaklamp door de voorruit en wist de aanvaller op andere gedachten te brengen. De olifanten draaiden om, stapten statig terug de duisternis in.

Om acht uur kwamen we bij een campsite. Helaas niet degene die aan het eind van de weg en aan het begin van het looppad lag, dat was nog ten minste een uur verder. Maar het was mooi geweest. De auto had serieuze klappen gekregen, het was donker en we hadden de hele dag nog niks gegeten. Tijd voor rust.

Hoewel ik Campbell en zijn definitie van avontuur voor mijn vertrek niet kende, kwam het beeld dat ik inmiddels van mijn reis had aardig met die definitie overeen. Na de fase van het vertrek volgt bij Campbell de fase van de 'inwijding', waarin de held nog dieper zal doordringen in de vreemde wereld. Een belangrijk onderdeel van deze fase is de 'weg der beproevingen'. De held moet een aantal uitdagingen het hoofd bieden, obstakels overwinnen, gevechten leveren die hem bijna zijn leven kosten, maar waaraan hij net niet ten onder gaat. Het doorstaan van de beproevingen levert hem een aantal vaardigheden en wijsheden op, hij verwerft nieuwe inzichten en leert zichzelf beter kennen, waardoor hij uiteindelijk als een wijzer en beter mens terugkeert naar de 'normale' wereld.

Ook mij ging het erom dat ik, door mijzelf uit te dagen, sterker en wijzer zou worden. Het deed er niet zoveel toe welke moeilijkheden ik zou tegenkomen, het ging erom dat ik moeilijkheden zou tegenkomen waar ik mijzelf doorheen moest slaan. Ik moest iets meemaken wat mij zou vormen, wat mij zou veranderen en mij beter toegerust zou maken om mijn leven te leiden. Mijn avontuur zou een zoektocht zijn die mij zou brengen naar waar ik al die tijd al had moeten zijn: bij mijn ware zelf, bij degene die

ik ten diepste was. Door mijn reis zou ik terugkeren op het pad waarnaar ik op zoek was geweest in die mindfulnesscursus. En als ik dat pad eenmaal gevonden had, zou ook dat voortdurend knipperende waarschuwinglampje gedoofd worden. Juist door te verdwijnen uit mijn 'gewone leven' zou ik mijzelf weer vinden.

Het probleem was dat ik inmiddels weliswaar van alles had meegemaakt, maar dat het lang niet altijd *voelde* als het avontuur dat ik zocht. Ondanks mijn belevenissen in Iran, het bureaucratische gehannes bij het bevrijden van de auto in Port Sudan en het gedoe met de kapotte achterraut in Ethiopië, wat toch allemaal uitdagingen en prachtige ervaringen waren die prima pasten onder het kopje 'avontuur', ging alles naar mijn idee te gemakkelijk. Zelfs de Turkanaroute, die toch echt door een van de meest onherbergzame gebieden van Afrika liep, was niet helemaal bevredigend geweest. Ik was daar immers niet alleen, en eigenlijk had ik me nooit onveilig gevoeld. Mijn avontuur was op de een of andere manier niet 'echt' genoeg.

Het was om die reden dat ik mijn beklimming van Mount Kenya begonnen was vanuit Chogoria, en niet vanuit Naro Moru of Nanyuki, aan de andere kant van de berg, waar de meeste mensen beginnen. Mijn route was de langste en de moeilijkste naar de top. Al was het natuurlijk ook bepaald niet zo dat nog niemand mij daar was voorgegaan.

Na een nacht op de eerste campsite lieten we de auto achter en liepen gestaag omhoog. Na een paar uur kwamen we aan bij de volgende overnachtingsplek: zo'n grot waar ze jongensdromen van maken. Midden in het regenwoud, naast een donderende waterval, alleen bereikbaar over een steil pad, overwoekerd door exotische struiken en omgevallen bomen. Loi en Nicholas maakten een kampvuur. Ik keek uit over de vallei waardoor we gekomen waren en voelde me toch heel even David Livingstone, zwerfend door de wildernis, zoekend naar de bron van de Nijl.

Dag twee van de daadwerkelijke trek naar de top voerde ons boven langs een kloof met uitzicht op een waterval met de naam Vivienne Falls, naar een vrouw die daar ooit naar beneden was

gevallen. Bij het uitzichtpunt stond een bordje ter nagedachtenis. Zo'n graf wilde ik ook wel, bedacht ik. Als ik zou sterven, moesten ze een mooie plek zoeken, moeilijk bereikbaar, op een hoge berg, en me daar begraven, zodat mijn kleinkinderen tenminste één keer in hun leven een reden hadden om een uitdagende tocht te maken, een avontuur te beleven. Zodat ze daar, op die berg, met uitzicht op de wilde stille natuur, konden bedenken waarom ik dáár lag, en niet op een aangeharkte begraafplaats naast een kerk in een dertien-in-een-dozijn-dorp.

Aan het eind van dag twee kroop ik na een vroeg bord spaghetti om zes uur de slaapzak in, om rond twee uur 's nachts alweer op te staan en na een kopje thee met biscuitjes de laatste push naar de top te maken. Het was donker en mistig; met mijn zaklamp kon ik Loi, die een meter voor mij liep, ternauwernood onderscheiden. Na een uur klauteren over modderige paadjes, langs manshoge keien, wadend door zompige vlaktes en klaterende stroompjes, begon het te sneeuwen.

'Dat is uitzonderlijk,' zei Loi, 'meestal sneeuwt het niet aan deze kant. Gevaarlijk ook, want als we met dit beperkte zicht het pad kwijtraken vinden we het nooit meer terug.'

Bedankt, Loi.

Langzaam werd de berg steeds witter. Mijn voeten zakten steeds verder weg in de sneeuw, mijn adem werd steeds verder afgeknepen door de toenemende hoogte. Het pad bestond alleen nog uit de voetafdrukken van Loi, waar ik systematisch en secuur mijn voeten in probeerde te zetten, omdat dat de enige plekken waren waarvan ik zeker wist dat ze houvast boden. Al gleed ook Loi soms weg.

Af en toe keek ik omhoog en zag de berg alleen maar steiler worden. Achter elke top verscheen een nieuwe. Er kwam geen eind aan. Ik bedacht dat een misstap het einde zou betekenen, mij zou veranderen in het begin van een lawine die uiteen zou spatten op de rotsen onder ons. Ik vroeg me af waarom ik dit ook alweer wilde, vervloekte mijzelf omdat ik weer zo nodig de moeilijke weg had moeten kiezen, vervloekte de mist en de sneeuw

waardoor de beloning – schitterende uitzichten – uitbleef, en ik vervloekte al mijn ex-vriendinnen, Britta, Lieke, Annette, hoewel die er niks mee te maken hadden. Of misschien hadden ze er op een of andere manier alles mee te maken.

Net onder de top waaide het zo hard dat ik nauwelijks recht-op kon blijven staan. Er was een staalkabel gespannen om je aan vast te houden.

‘Dat hebben ze een paar jaar geleden gedaan,’ schreeuwde Loi boven de wind uit. ‘Er zijn hier verschillende mensen naar beneden gevallen.’

Bedankt, Loi.

Het was zes uur in de morgen toen we de top – Point Lenana – bereikten, op 4985 meter hoogte. Precies op schema om de zon te zien opkomen. Alleen was er geen zon. Alles was gehuld in een ondoordringbare mist. Heel even verscheen een oranje waas, dat meteen weer verdween achter een ijzig wit. Er was niks te zien.

‘Maak toch maar een foto,’ zei ik tegen Loi.

Ik klom naar het punt waar de vlag stond en het bord dat bewees dat dit de top was. Erachter was een kleine vitrine. Er lag een Bijbel in. Mijn God, dacht ik, Hij is ook overal.

De meeste ongelukken in de bergen vinden plaats tijdens de afdaling. Het werk is gedaan, het doel bereikt, de concentratie verslapt. En dan glijd je uit. Ik was dus voorzichtig, stapte opnieuw in de voetsporen van Loi, zakte toch nog regelmatig tot de knieën weg in de sneeuw, maar kwam veilig terug bij de hut. Na het ontbijt liepen we in één ruk terug naar de auto. Ik had in twee dagen drieduizend meter geklommen en was in negen uur weer afgedaald naar het beginpunt.

‘Nu hopen dat de terugweg beter gaat,’ zei ik.

‘Bergaf rijden is makkelijk,’ zei Loi.

Toch zat ik nog een keer vast. Ik gaf gas om door een modderpoel te komen, maar de Land Cruiser gooide zijn kont naar voren, kwam dwars over de weg te staan, kreeg toen plotseling weer grip en schoot de berm in. Nicholas groef nog wat met de

panga, Loi duwde en ik vervulde het bos nog maar eens met uitlaatgassen. Toen waren we erdoor.

Terug in Chogoria gaf ik mijn kompanen een hand en een dikke fooi. Een jongen vroeg of hij mijn auto mocht wassen. Ik knikte en ging op zoek naar een koude Tusker. Met het biertje in de hand, in de schaduw van de berg, overdacht ik mijn tocht. Het was niets vergeleken bij de ontberingen van de ontdekkingsreizigers uit het verleden, maar je kon toch ook niet zeggen dat het geen avontuur was. Natuurlijk, het kon altijd extremer, maar op een schaal van mensen die altijd thuisblijven en een regelmatig leven leiden tot mensen die sterven terwijl ze een berg beklimmen, zat ik significant dichterbij de durfals en de gekken dan bij de saaie drommels die elke avond chips etend op de bank naar RTL4 kijken. Campbell schrijft:

De eerste stap op weg naar het land der beproevingen was slechts het begin van de lange en waarlijk gevaarlijke weg van de inwijdende overwinningen en de ogenblikken van helder inzicht. Nu moeten er telkens opnieuw draken gedood en onverwachte hindernissen genomen worden. Intussen zullen zich talrijke momenten voordoen waarop voorlopige overwinningen worden behaald, ongebreidelde extases worden beleefd en af en toe een vluchtige glimp van het land van de heerlijkheid wordt opgevangen.

De vluchtige glimp van het land van de heerlijkheid was mij door de mist ontglipt, maar de eerste beproeving had ik binnen.

Met Bruno en Lina in hun camper, Maku, Iran

Met Mussaab in Port Sudan, Soedan

Deelnemers aan het bull jumping-ritueel, Ethiopië

Striemen op de rug
van een van de
meisjes bij het bull
jumping-ritueel,
Ethiopië

Het bull jumping-ritueel, Ethiopië

Met Dave op weg naar Queen Elizabeth National Park, Oeganda

Een van de mooiste
kampeerplekken van
mijn reis, op een
afgelegen heuvel,
ergens in het
noordwesten van
Namibië

De Marienfluss Valley, Namibië

De versnellingsbak van mijn Land Cruiser, Kribi, Kameroen

In precies twee jaar en twee dagen trekt Pim Franssen als een kluizenaar op wielen in een oude Land Cruiser door 27 Afrikaanse landen. Zijn tocht brengt hem van de woestijn en de savannes in Oost-Afrika naar Kaapstad, en via het chaotische West-Afrika terug naar Nederland. Terwijl hij het continent doorkruist weeft hij een intrigerend verhaal dat verder gaat dan een verslag van de fysieke reis. Aanvankelijk is hij vrij naïef, maar zijn ervaringen en de vele beproevingen onderweg – hij rijdt zich vast in een rivier vol krokodillen, komt op Mount Kenya terecht in een sneeuwstorm en raakt verstrikt in een web van corruptie – dwingen hem na te denken over zijn eigen achtergrond, zijn vooroordelen en waar hij nou eigenlijk naar op zoek is.

Een onmogelijk avontuur is een persoonlijk boek over de hang naar avontuur en het verlangen om alleen te zijn.

‘Een heerlijk Afrikaans reisverhaal waarin heikele belevenissen worden afgewisseld met diepgravende bespiegelingen over de filosofie van het reizen. Pim is een aangename rijder!’

– Abdelkader Benali

Pim Franssen studeerde psychologie en filosofie en werkt bij de Faculteit der Letteren van de Radboud Universiteit. Daarnaast werkt hij aan een filosofisch proefschrift. Hij richtte literair tijdschrift *Op Ruwe Planken* op, was redacteur van literair tijdschrift *Parmentier* en werkte als literair programmamaker en adviseur voor diverse culturele instellingen.

**KOS
M•S**

NUR 320
Kosmos Uitgevers,
Utrecht/Antwerpen